

“मीठे बच्चे- ब्राह्मण हुन् चोटी र शूद्र हुन् पाउ, जब शूद्रबाट ब्राह्मण बन्छन् तब देवता बन्न सक्नेछन्”

प्रश्न:- तिम्रो शुभ भावना कुनचाहिँ हो, जसको मनुष्यहरू विरोध गर्छन् ?

उत्तर:- तिम्रो शुभ भावना छ- यो पुरानो दुनियाँ समाप्त भएर नयाँ दुनियाँ स्थापना होस्, यसैको लागि तिमी भन्छौ- यो पुरानो दुनियाँ अब विनाश भयो कि भयो । यसको पनि मनुष्य विरोध गर्छन् ।

प्रश्न:- यस इन्द्रप्रस्थको मुख्य कायदा के छ ?

उत्तर:- कोही पनि पतित शूद्रलाई यस इन्द्रप्रस्थको सभामा ल्याउन सक्दैनौ । यदि कसैले ल्याउँछ भने उसलाई पनि पाप लाग्छ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ । रूहानी बच्चाहरूले जान्दछन्- हामी आफ्नो लागि आफैँ दैवी राज्य फेरि स्थापना गरिरहेका छौँ किनकि तिमी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू हो, तिमीले नै जान्दछौ । तर मायाले तिमीलाई पनि भुलाइदिन्छ । तिमी देवता बन्न चाहन्छौ तर मायाले तिमीलाई ब्राह्मणबाट शूद्र बनाइदिन्छ । शिवबाबालाई याद गरेनन् भने ब्राह्मण पनि शूद्र बन्छन् । बच्चाहरूलाई यो थाहा छ- हामी आफ्नो राज्य स्थापना गरिरहेका छौँ । जब राज्य स्थापना हुन्छ तब यो पुरानो सृष्टि रहँदैन । सबैलाई यस विश्वबाट शान्तिधाममा पठाइदिनुहुन्छ । यो हो तिम्रो भावना । तिमी भन्छौ- यो दुनियाँ समाप्त हुँदैछ, त्यसको अवश्य विरोध गर्छन् । भन्छन्, ब्रह्माकुमारीहरूले फेरि यो के भन्दै छन् । विनाश, विनाश नै भनिरहन्छन् । तिमी जान्दछौ- यस विनाशमा नै दुनियाँको भलाइ छ । यो कुरा दुनियाँले जान्दैनन् । विनाश भयो भने सबै जानेछन् मुक्तिधाम । अहिले तिमी ईश्वरीय सम्प्रदायका बनेका छौ । पहिला आसुरी सम्प्रदायका थियौ । तिमीहरूलाई ईश्वर स्वयम् भन्नुहुन्छ- एक मलाई याद गर । यो त बाबाले जान्नुहुन्छ- सधैं यादमा कोही पनि रहन सक्दैनन् । सधैं याद रत्यो भने त विकर्म विनाश भइहाल्छ फेरि कर्मातीत अवस्था पनि हुनेछ । अहिले त सबै पुरुषार्थी छन् । जो ब्राह्मण बन्छन् उनीहरू नै देवता बन्नेछन् । ब्राह्मणपछि हुन्छन् देवता । बाबाले सम्भाउनुभएको छ- ब्राह्मण हुन् चोटी । जसरी बच्चाहरूले बाजोली (पल्टनबाजी) खेल्छन्, पहिले आउँछ चोटी । ब्राह्मणहरूको सदैव चोटी (शिखा) हुन्छ । तिमी हो ब्राह्मण । पहिले शूद्र अर्थात् पाउ थियौ । अहिले बनेका छौ ब्राह्मण चोटी, फेरि देवता बन्नेछौ । देवता भनिन्छ मुखलाई, क्षत्रिय भुजालाई, वैश्य पेटलाई र शूद्र पाउलाई । शूद्र अर्थात् क्षुद्र बुद्धि, तुच्छ बुद्धि । तुच्छ बुद्धि उनलाई भनिन्छ जसले बाबालाई जान्दैनन्, उल्टै बाबाको ग्लानि गरिरहन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- जब-जब भारतवर्षमा ग्लानि हुन्छ, म आउँछु । उनीहरूसँग नै बाबा कुरा गर्नुहुन्छ । यदा यदा हि धर्मस्य... बाबा आउनु नै हुन्छ भारतवर्षमा । अरू कुनै ठाउँमा आउनुहुन्न । भारतवर्ष नै अविनाशी खण्ड हो । बाबा पनि अविनाशी हुनुहुन्छ । उहाँ कहिल्यै जन्म-मृत्युमा आउनुहुन्न । बाबा अविनाशी आत्माहरूलाई नै बसेर सुनाउनुहुन्छ । यो शरीर त छ विनाशी । अहिले तिमी शरीरको भान छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झन थालेका छौ । बाबाले सम्भाउनुभएको थियो- होलीमा कोकी पकाउँछन् । कोकी पकाउँदा सारा जल्छ, तर धागो जल्दैन । त्यस्तै आत्मा कहिल्यै विनाश हुँदैन । यसको यो उदाहरण हो । यो कुरा कसैलाई पनि थाहा छैन, आत्मा अविनाशी छ । उनीहरूले त भन्छन् आत्मा निर्लेप छ । बाबा भन्नुहुन्छ- होइन, आत्माले नै राम्रो वा नराम्रो कर्म गर्दछ, यस शरीरद्वारा । एक शरीर छोडेर फेरि अर्को लिन्छ र कर्मभोग भोग्छ, त्यसैले उसले हिसाब-किताव लिएर आएको छ नि । आसुरी दुनियाँमा मनुष्यहरू अपार दुःख भोग्छन् । आयु पनि कम हुन्छ तर मनुष्य यस दुःखलाई पनि सुख सम्भेर बसेका छन् । तिमी बच्चाहरू कति भन्छौ- निर्विकारी बनौं फेरि पनि भन्छन् विष विना त हामी रहन सक्दैनौं किनकि शूद्र सम्प्रदाय हुन् नि । क्षुद्र बुद्धि छन् । तिमी बनेका छौ ब्राह्मण चोटी । चोटी त सबैभन्दा उच्च हुन्छ । देवताहरूभन्दा उच्च हो । तिमी यस समय देवताहरूभन्दा पनि उच्च छौ किनकि बाबाको साथमा छौ । बाबा यस समय तिमीलाई पढाउनुहुन्छ । बाबा आज्ञाकारी सेवक बन्नुभएको छ नि । पिता बच्चाहरूका आज्ञाकारी सेवक हुन्छन् नि । बच्चाहरू जन्माएर, सम्हाल गरेर, पढाएर फेरि ठूला बनाएर जब वृद्ध हुन्छन् तब सारा सम्पत्ति बच्चाहरूलाई दिएर स्वयम् गुरु बनाएर अलग्गै बस्छन् । वानप्रस्थी बन्छन् । मुक्तिधाममा जानको लागि गुरु बनाउँछन् । तर ती मुक्तिमा जान सक्दैनन् । त्यसैले आमा-बुवाले बच्चाहरूको सम्हाल गर्छन् । मानौं आमा बिमार हुन्छिन् बच्चाहरूले फोहर (दिशा) गर्छन् भने बुवाले साफ गर्नुपर्छ हैन । त्यसैले आमा-बुवा बच्चाहरूका सेवक भए नि । सारा सम्पत्ति बच्चाहरूलाई नै दिन्छन् । बेहदका बाबा पनि भन्नुहुन्छ । म जब आउँछु तब कुनै साना

बच्चाहरूको पासमा आउदिनँ । तिमी त ठूला हौ नि । तिमीलाई बसेर शिक्षा दिनुहुन्छ । तिमी जब शिवबाबाका बच्चा बन्छौ तब नै बी.के. कहलाउँछौ । उहाँको बन्नुभन्दा पहिले शूद्र कुमार-कुमारी थियौ, वेश्यालयमा थियौ । अहिले तिमी वेश्यालयमा रहनेवाला होइनौ । यहाँ कुनै विकारी रहन सक्दैन । हुकुम छैन । तिमी हौ बी.के. । यो स्थान हो नै बी.के. रहनको लागि । कोही-कोही धेरै बेसमभक्त बच्चाहरू छन् जो यति पनि बुझ्दैनन् । शूद्र नै भनिन्छ पतित विकारमा जानेलाई, उनीहरूलाई यहाँ रहने हुकुम नै छैन, आउन सक्दैनन् । इन्द्रसभाको कुरा छ नि । इन्द्रसभा त यो हो, जहाँ ज्ञान वर्षात हुन्छ । कोही बी.के. ले अपवित्रलाई लुकाएर सभामा बसायो अनि दुवैलाई श्राप मिल्यो, पत्थर बन । सच्चा-सच्चा यो इन्द्रप्रस्थ हो नि । यो कुनै शूद्र कुमार-कुमारीहरूको सत्सङ्ग होइन । पवित्र हुन्छन् देवताहरू, पतित हुन्छन् शूद्र । पतितहरूलाई बाबा आएर पावन देवता बनाउनुहुन्छ । अहिले तिमी पतितबाट पावन बनिरहेका छौ । त्यसैले यो भयो इन्द्रसभा । यदि सोधे विना कुनै विकारीलाई ल्याउँछन् भने धेरै ठूलो दण्ड मिल्छ । पत्थरबुद्धि बन्छन् । यहाँ पारस बुद्धि बनिरहेका छौ नि । त्यसैले उनीहरूलाई जसले लिएर आउँछ उनलाई पनि श्राप मिल्छ । तिमीले विकारीहरूलाई लुकाएर किन लिएर आयौ ? इन्द्र (बाबा) सँग पनि सोधेनौ । त्यसैले कति ठूलो दण्ड मिल्छ । यो हो गुप्त कुरा । अहिले तिमी देवता बनिरहेका छौ । धेरै कडा काइदा छ । अवस्था नै गिर्दछ । एकदम पत्थरबुद्धि बन्छन् । हुन् पनि पत्थरबुद्धि । पारसबुद्धि बन्ने पुरुषार्थ नै गर्दैनन् । यो गुप्त कुरा हो जुन तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्न सक्छौ । यहाँ बी. के. रहन्छन्, उनीहरूलाई बाबाले देवता अर्थात् पत्थर बुद्धिबाट पारस बुद्धि बनाइरहनुभएको छ ।

बाबा मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ— कसैले पनि काइदा नतोड्नु । नत्रभने उनीहरूलाई ५ भूतले समात्नेछ । काम, क्रोध, लोभ, मोह, अहंकार— यी ५ ठूला-ठूला भूत हुन्, आधा कल्पका । तिमी यहाँ भूतहरूलाई भगाउन आएका हौ । आत्मा जो शुद्ध पवित्र थियो त्यो अपवित्र, अशुद्ध, दुःखी, रोगी बनिसकेको छ । यस दुनियाँमा धेरै दुःख छ । बाबा आएर ज्ञान वर्षा गर्नुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूद्वारा नै गर्नुहुन्छ । तिम्रो लागि स्वर्ग रचनुहुन्छ । तिमी नै योगबलबाट देवता बन्छौ । बाबा स्वयम् बन्नुहुन्न । बाबा त हुनुहुन्छ सेवक (सर्वेन्ट) । शिक्षक पनि विद्यार्थीका सेवक हुन्छन् । सेवा गरेर पढाउँछन् । शिक्षकले भन्छन्— म तिम्रो धेरै अज्ञाकारी सेवक हुँ । कसैलाई अधिवक्ता, इन्जिनियर आदि बनाउँछन् भने सेवक भए नि । त्यस्तै गुरुहरूले पनि बाटो बताउँछन् । सेवक बनेर बाबा मुक्तिधाम लैजाने सेवा गर्नुहुन्छ । तर आजकल त गुरु कसैले पनि लिएर जान सक्दैनन् किनकि ती सबै पतित छन् । एकै सतगुरु मात्र सधैं पवित्र हुनुहुन्छ बाँकी सबै गुरु पतित छन् । यो दुनियाँ नै सारा पतित छ । पावन दुनियाँ भनिन्छ सत्ययुगलाई, पतित दुनियाँ भनिन्छ कलियुगलाई, सत्ययुगलाई नै पूरा स्वर्ग भनिन्छ । त्रेतामा दुई कला कम हुन्छ । यो कुरा तिमी बच्चाहरूले नै बुझेर धारण गर्छौ । दुनियाँका मनुष्य त केही पनि जान्दैनन् । यस्तो पनि होइन, सारा दुनियाँ स्वर्गमा जान्छन् । जो कल्प पहिला थिए उनै फेरि आउनेछन् र सत्ययुग-त्रेतामा देवता बन्नेछन् । उनै फेरि द्वापरदेखि आफूलाई हिन्दू कहलाउँछन् । हुन त हिन्दू धर्ममा अहिलेसम्म पनि जो आत्माहरू माथिबाट आउँछन् उनले पनि आफूलाई हिन्दू कहलाउँछन् । तर ती त देवता बन्दैनन् अनि स्वर्गमा पनि आउँदैनन् । उनीहरू फेरि पनि द्वापरपछि आफ्नो समयमा आउँछन् र आफूलाई हिन्दू कहलाउँछन् । देवता त तिमी नै बन्छौ, जसको आदिदेखि अन्त्यसम्म पार्ट छ । यो ड्रामामा बडो युक्ति छ । धेरैको बुद्धिमा बस्दैन, त्यसैले उच्च पद पनि पाउन सक्दैनन् ।

यो हो सत्य-नारायणको कथा । उनले त भुटो कथा सुनाउँछन्, त्यसबाट कोही पनि लक्ष्मी वा नारायण कहाँ बन्छन् र ! यहाँ तिमी प्राक्विकलमा बन्छौ, कलियुगमा छ नै सबै भुटो, भुटो माया... रावणको राज्य हो नै भुटो । सत्य खण्ड बाबा बनाउनु हुन्छ । यो पनि तिमी ब्राह्मण बच्चाहरूले जान्दछौ, त्यो पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार किनकि पढाइ हो, कोही धेरै कम पढ्छन् भने फेल हुन्छन् । यो त एकै पटक पढाइ हुन सक्छ । फेरि त पढ्न मुश्किल हुन्छ । शुरुमा जो पढेर शरीर छोडेर गएका छन् तिनले संस्कार लिएर गएका छन् । फेरि आएर पढ्नेछन् । नाम-रूप त बदलिन्छ । आत्मालाई नै सारा ८४ को पार्ट मिलेको छ, जो भिन्न-भिन्न नाम, रूप, देश, कालमा अभिनय गर्छ । यति सानो आत्मा उसलाई कति ठूलो शरीर मिलेको छ । आत्मा त सबैमा हुन्छ नि । यति सानो आत्मा यति सानो लामखुट्टेमा पनि हुन्छ । यो सबै धेरै सूक्ष्म बुझ्नुपर्ने कुरा हो । जो बच्चाहरू यो राम्ररी बुझ्छन् उनै मालाका दाना बन्छन् । बाँकी त गएर पाई पैसाको पद पाउँछन् । अहिले तिम्रो यो फूलको बगैँचा बनिरहेको छ । पहिले तिमी काँडा थियौ । बाबा भन्नुहुन्छ— काम विकारको काँडा धेरै खराब छ । यसले आदि-मध्य-अन्त्य दुःख दिन्छ । दुःखको मूल कारण नै हो काम । कामलाई जितेपछि नै जगतजित बन्नेछौ, यसमा नै धेरैलाई मुश्किल महसुस हुन्छ । बडो

मुश्किलले पवित्र बन्छन् । जो कल्प पहिला बनेका थिए उनै बन्नेछन् । कसले पुरुषार्थ गरेर उच्च भन्दा उच्च देवता बन्छन्, यो थाहा हुन्छ । नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बन्छन् नि । नयाँ दुनियाँमा स्त्री-पुरुष दुवै पावन थिए । अहिले पतित छन् । पावन थिए, त्यसैले सतोप्रधान थिए । अहिले तमोप्रधान बनेका छन् । यहाँ दुवैले पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । यो ज्ञान संन्यासीले दिन सक्दैनन् । त्यो धर्म नै बेग्लै छ, निवृत्ति मार्गको । यहाँ भगवान् त स्त्री-पुरुष दुवैलाई पढाउनु हुन्छ । दुवैलाई भन्नुहुन्छ— अब शूद्रबाट ब्राह्मण बनेर फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्नु छ । सबै त बन्दैनन् । लक्ष्मी-नारायणको पनि वंशज हुन्छ । उनीहरूले राज्य कसरी लिए— यो कसैले पनि जान्दैनन् । सत्ययुगमा यिनीहरूको राज्य थियो, यो पनि सम्भन्छन् । तर सत्ययुगलाई फेरि लाखौं वर्ष मानेका छन् । त्यसैले यो अज्ञानता भयो नि । बाबा भन्नुहुन्छ— यो हो नै काँडाको जंगल । त्यो हो फूलको बगैँचा । यहाँ आउनुभन्दा पहिला तिमी असुर थियौ । अहिले तिमी असुरबाट देवता बनिरहेका छौ । कसले बनाउँछ ? बेहदका बाबाले । देवताको राज्य हुँदा अरू कोही पनि थिएनन् । यो पनि तिमीले बुझेका छौ । जसले बुझ्न सक्दैनन्, उनलाई नै पतित भनिन्छ । यो हो ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूको सभा । यदि कसैले शैतानीको काम गर्छन् भने आफूलाई श्रापित गर्छन् । पत्थरबुद्धि बन्छन् । सतोप्रधान बुद्धि, नरबाट नारायण बन्नेवाला त होइनन्— प्रमाण मिल्छ । थर्ड ग्रेडको दास-दासी बन्नेछन् । अहिले पनि राजाहरूको पासमा दास-दासीहरू हुन्छन् । यो पनि गायन छ— *किन की दबी रहेगी धूल में...* । आगोको गोला पनि आउनेछ भने विषको गोला पनि आउनेछ । मृत्यु त आउनु छ अवश्य । यस्ता-यस्ता चीजहरू तयार गरिरहेका छन् जो कोही मनुष्य वा हतियार आदिको आवश्यकता नै रहँदैन । त्यहाँबाट बसी-बसी यस्ता बम छोड्नेछन्, उनको हावा यस्तो फैलिनेछ जसले छिट्टै खतम गर्नेछ । यति करोडौं मनुष्यको विनाश हुनु छ, कम कुरा हो र ! सत्ययुगमा कति थोरै हुन्छन् । बाँकी सबै जानेछन् शान्तिधाम, जहाँ हामी आत्माहरू रहन्छौ । सुखधाममा हो स्वर्ग, दुःखधाममा हो यो नर्क । यो चक्र घुमिरहन्छ । पतित बन्नाले दुःखधाम बन्छ, फेरि बाबा सुखधाममा लिएर जानुहुन्छ । परमपिता परमात्माले अहिले सबैको सद्गति गरिरहनुभएको छ, त्यसैले खुशी हुनुपर्छ । मनुष्य डराउँछन्, मृत्युबाट नै गति सद्गति हुनु छ भन्ने सम्झ्दैनन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) फूलको बगैँचामा जानको लागि भित्र जुन काम-क्रोधका काँडा छन्, तिनलाई निकाल्नुपर्छ । यस्तो कुनै कर्म गर्नुहुँदैन जसबाट श्राप मिलोस् ।
- २) सत्य खण्डको मालिक बन्नको लागि सत्य-नारायणको सच्चा कथा सुन्नु र सुनाउनु छ । यस भुट खण्डबाट अलग हुनु छ ।

वरदानः— बाबाको स्नेहलाई दिलमा धारण गरेर सर्व आकर्षणबाट मुक्त रहनेवाला सच्चा स्नेही भव

बाबा सबै बच्चाहरूलाई एक समान स्नेह दिनुहुन्छ तर बच्चाहरू आफ्नो शक्ति अनुसार स्नेहलाई धारण गर्छन् । जसले अमृतबेलाको आदि समयमा बाबाको स्नेहलाई धारण गर्छ, दिलमा परमात्म-स्नेह समाहित हुनाको कारण अरू कुनै स्नेहले उसलाई आकर्षित गर्न सक्दैन । यदि दिलमा पूरा स्नेह धारण गरेन भने दिलमा स्थान हुने भएकोले माया भिन्न भिन्न रूपबाट अनेक स्नेहमा आकर्षित गर्दछ । त्यसैले सच्चा स्नेही बनेर परमात्म-प्यारबाट भरपूर बन ।

स्लोगनः— व्यर्थ संकल्पको हथौडाबाट समस्याको पत्थरलाई टुटाउनुको सट्टा हाई जम्प दिएर समस्यारूपी पहाडलाई पार गर्नेवाला बन ।